

600 Favne, at da gælder den Regel for Kyststrækningen, at intet Fiskeri med noget til Fangst af Vandreaal tjenligt Redskab maa drives af andre end Aalegaardsejerne inden for en Linie dragen mellem Aalegaardens Hovedpæle og 10 Favne uden for denne Linie. Endelig gives der den Bestemmelse, at den yderste Hovedpæl skal være udsat inden den 1ste August. Det er i korte Træk de væsentligste af de Bestemmelser, som Aalegaardskommissionen har foreslaaet, men samtlige disse Bestemmelser vedrøre kun Aalegaardsfiskeriet. Spørgsmaalet om, i hvilken Afstand Redskaber, der ikke ere tjenlige til Fangst af Ruseaal, maa sættes for ikke at skade Fiskeriet i Aalegaardene, er Kommissionen ikke kommen ind paa. I Loven af 5te April 1888 er der ogsaa kun den almindelige Bestemmelse, at man ikke maa komme saa nær, at man skader Aalegaardsejeren, men jeg tror ikke, at man kan være tjent med at blive staaende ved den Bestemmelse, den er altfor usikker, saavel for Aalegaardsejerne som for Fiskerne, og den har ogsaa givet Anledning til megen Strid og Splid. Jeg har i saa Henseende maattet handle paa egen Haand, og Bestemmelserne herom findes i § 12, i hvilken det foreslaas, at Redskaber, der ej ere tjenlige til Fangst af Vandreaal, maa ikke sættes eller drages nærmere en Aalegaard end 100 Favne til Fangesiden og 20 Favne imod Læsiden.

Jeg tillader mig med disse Ord at anbefale dette Forslag, som jo nu er en god gammel Bekendt af Rigsdagen, og som efterhaanden er bleven knyttet ret stærkt til det ogsaa for Rigsdagen foreliggende Forslag om Konventionen, maaske noget stærkere end nødvendigt, men det synes, som om disse to Forslag skulle dele Skæbne, og jeg vil derfor meget ønske, at det maa lykkes i denne Samling saavel at gennemføre Lovforslaget om Saltvandsfiskeriet som om Konventionen, der vil blive forelagt i det andet Ting.

Det næste Forslag, jeg skal have den Ære at forelægge for det høje Ting, lyder saaledes: „Forslag til Lov om Foranstaltninger mod Oldenborrer“. Ved Lov af 1ste April 1887 traadte Staten for første Gang direkte til som Hjælper mod Oldenborreskaden. Denne Lov bestemte at Staten skulde yde den ene Halvdel af saadanne Udgifter, som fulgte af Indsamlingen af Oldenborrer i en Kommune, medens Amtet skulde betale en Fjerdedel og Kommunen en Fjerdedel. Denne Foranstaltning har ganske sikkert ført til et Resultat, men

det har desværre ogsaa vist sig, at de Ulykker, som følge med Oldenborrerne stærke Formerelse, ingenlunde ere forebyggede, langtfra, om end man kan spore nogen Nedgang i de Sogne, hvor der er taget meget kraftig fat paa Indsamlingen. Man har saaledes anslaaet, at i Perioden fra 1879—83 — Flyveperioden for Oldenborrerne regnes som bekendt til 4 Aar — var den Skade, som Oldenborrerne have hidført her i Landet, 5 Millioner Kroner. Det har nu imidlertid vist sig, at den nugældende Lov af 1887 i visse Henseender lider af enkelte praktiske Mangler. Det er ikke det finansielle Grundlag, jeg ønsker forandret. Det, tror jeg, er fuldt ud tilfredsstillende, som det er, idet Staten betaler Halvdelen og Kommunen og Amtet Halvdelen. Men der er enkelte Bestemmelser i Loven, som man har ment hindre en kraftig og rask Indskriden mod Ondet, naar det viser sig. De nødvendige Ændringer ere ikke saa væsentlige, at de ikke meget godt kunde have været tilføjede til den nuværende Lov som Ændringsforslag, men da man jo tør gaa ud fra, at denne Lov fortrinsvis skal bruges og benyttes af Menigmand, har jeg troet, at det var mere praktisk at samle samtlige Bestemmelser i een Lov i Stedet for, at Publikum skulde have to Love at manøvrere med, hvilket tit bringer Forvirring og Uklarhed med sig.

De Forandringer, som jeg har tilladt mig at foreslaa, ere i det væsentlige følgende: Efter Loven af 1887 er det vedkommende Minister, altsaa nu Landbrugsministeren, der gennem Amtmanden skal paabyde Indsamlingen. Det foreslaas nu, at vedkommende Amtmand skal kunne paabyde Indsamlingen; han er mere lokal kendt og kan hurtigere udstede Paabudet, og man maa ogsaa erindre, at der synes at være en vis Tilbøjelighed til Forskydning af Flyveaaret, saa Ministeren ikke altid kan vide bestemt, hvor Oldenborrerne ville vise sig i større Udstrækning. Derfor er det vigtigt, at de, der bo paa selve Egnen, kunne paabyde Indsamlingen, altsaa, som jeg har tilladt mig at foreslaa, at Amtmanden eller i ekstraordinære Tilfælde, hvor Sognet paaflyves af Oldenborresværme, at Sogneraadet selv skal kunne dekretere Indsamling. — En anden Forandring er den, at efter Loven af 1887 skulde Sogneraadet foretage Indsamlingen, naar ikke Ejeren selv erklærede, at han vilde foretage den. Denne Bestemmelse har der været megen Utilfredshed med rundt omkring i Landet. Man har kaldt det en